

การวางระเบิดโรงแรมซาเชอร์ในเวียนนา ค.ศ. 1947: การก่อการร้ายในเงามืดของจักรวรรดิ

ในสันติภาพที่เปราะบางหลังสงครามโลกครั้งที่สอง ยุโรปปรารถนาความมั่นคง เมืองต่างๆ กลายเป็นซากปรักหักพัง ผู้รอดชีวิตสร้างชีวิตใหม่ และคำมั่นสัญญาของความร่วมมือระหว่างประเทศส่องแสงท่ามกลางซากปรักหักพัง อย่างไรก็ตาม แม้ในช่วงการฟื้นฟูที่อ่อนแอนี้ ความรุนแรงก็ไม่ได้หายไป ในคืนวันที่ **15 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1947** ระเบิดลูกหนึ่งระเบิดในห้องใต้ดินของโรงแรมซาเชอร์อันโด่งดังในเวียนนา – การโจมตีที่กลุ่มกองกำลังติดอาวุธไซออนิสต์ **Irgun Zvai Leumi** อ้างความรับผิดชอบ

โรงแรมซึ่งทำหน้าที่เป็นสำนักงานใหญ่ทางทหารและการทูตของอังกฤษในเมือง ได้รับความเสียหายโครงสร้างอย่างรุนแรง พนักงานอังกฤษหลายคนได้รับบาดเจ็บ – บางรายงานระบุว่า มีผู้บาดเจ็บสูงสุดสามคน – และการระเบิดทำลายคลังสินค้าและสำนักงาน ตำรวจออสเตรียและหน่วยข่าวกรองอังกฤษสอบสวนอย่างรวดเร็วและเชื่อมโยงการวางระเบิดกับผู้ส่งสารของ **Irgun** ที่ปฏิบัติการในยุโรปในขณะนั้น การโจมตีนี้เป็นส่วนหนึ่งของแคมเปญโฆษณาชวนเชื่อและการแก้แค้นที่กว้างขวางกว่าต่อเป้าหมายอังกฤษในต่างประเทศ เพื่อประท้วงนโยบายหลังสงครามของลอนดอนที่จำกัดการอพยพชาวยิวไปยังปาเลสไตน์

ข้อความจากการระบือนั้นชัดเจน: การก่อการร้ายทางการเมืองรอดชีวิตจากสงคราม Irgun ซึ่งต่อสู้เพื่อยุติการปกครองของอังกฤษในปาเลสไตน์ ได้นำแคมเปญของตนไปไกลกว่าตะวันออกกลางสู่ใจกลางยุโรปหลังสงคราม การเลือกเป้าหมาย – โรงแรมหรูทางประวัติศาสตร์ที่ตอนนั้นทำหน้าที่เป็นศูนย์บัญชาการอังกฤษ – รับประกันว่าการกระทำนั้นจะดังก้องไกลเกินกว่าออสเตรีย

แม้จะถูกบดบังด้วยการโจมตีที่ร้ายแรงกว่า เช่น การวางระเบิดโรงแรมคิงเดวิดในเยรูซาเล็มปี 1946 แต่เหตุการณ์ในเวียนนาสมควรได้รับการจดจำเพราะสิ่งที่มันเป็นตัวแทน: การกลับมาของการก่อการร้ายในฐานะเครื่องมือทางการเมืองในโลกที่ยังคงไว้อาลัยต่อผู้ตาย การวางระเบิดโรงแรมซาเชอร์ไม่ใช่การกระทำเพื่อปลดปล่อย มันคือการโจมตีต่อหลักนิติธรรม – การเตือนที่อันตรายว่าจุดมุ่งหมายของความยุติธรรมไม่เคยได้รับการสนองตอบด้วยวิธีการของการก่อการร้าย

เมืองในช่วงเปลี่ยนผ่าน: เวียนนาและระเบียบหลังสงคราม

เวียนนาในปี 1947 เป็นเมืองที่แตกแยกและเหน็ดเหนื่อย เคยเป็นเมืองหลวงที่เปล่งประกายของจักรวรรดิ ตอนนี้ถูกแบ่งระหว่างมหาอำนาจผู้ยึดครองสี่ฝ่าย – สหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร ฝรั่งเศส และสหภาพโซเวียต อังกฤษดำเนินการสำนักงานใหญ่ทางทหารหลักจากโรงแรมซาเชอร์ที่สง่างาม ตั้งอยู่ตรงข้ามกับโรงอุปรากรแห่งรัฐ ไตโคมระย้าและม่านกำมะหยี่ เจ้าหน้าที่ประสานงานการฟื้นฟู ข่าวกรอง และการบริหารเขตอังกฤษในออสเตรีย

ความแตกต่างระหว่างความหุรรุหาและความพิณาศนั้นชัดเจน การโจมตีทางอากาศของฝ่ายสัมพันธมิตรในสงครามทำลายเกือบหนึ่งในห้าของที่อยู่อาศัยในเวียนนา ผู้คนนับหมื่นไร้ที่อยู่ และในบรรยากาศที่เต็มไปด้วยความตึงเครียดหลังสงคราม การพลัดถิ่น และความขมขื่นนี้เองที่ Irgun โจมตี

การโจมตีและผลที่ตามมา

ในช่วงแรกของวันที่ **15 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1947** ระบิดตั้งเวลาอันทรงพลังที่ซ่อนในกระเป๋าดำเดินทางระบิดในห้องใต้ดินของโรงแรมชาเซอร์ พยานจำได้ถึงการระบิดที่สั่นสะเทือนอาคารและกระจกแตกกระจายทั่วถนน เจ้าหน้าที่อังกฤษรักษาความปลอดภัยสถานที่อย่างรวดเร็ว ปฏิเสธที่จะแสดงความเห็นเกี่ยวกับผู้ต้องสงสัย และระบุเพียงว่า “ระบิดกระเป๋าดำเดินทางที่มีประจักษ์ชัด” เป็นผู้รับผิดชอบ

ตำรวจออสเตรียเริ่มการสอบสวนคู่ขนานและแบ่งปันข้อมูลข่าวกรองกับกองบัญชาการอังกฤษ รายงานของพวกเขาเชื่อมโยงการระบิดกับผู้ปฏิบัติการ **Irgun** ที่เดินทางทั่วยุโรปกลางด้วยเอกสารปลอม – เครือข่ายที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมต่อต้านอังกฤษในอิตาลีและเยอรมนีแล้ว

สองสัปดาห์ต่อมา ผู้ส่งสาร **Irgun** ในเวียนนาแจกจ่ายจดหมายที่อ้างความรับผิดชอบต่อการวางระเบิด กลุ่มประกาศการโจมตีนี้เป็นการประท้วงต่อการจำกัดการอพยพของอังกฤษและเป็นส่วนหนึ่งของแคมเปญต่อต้าน “จักรวรรดินิยมอังกฤษ” ในยุโรป ข้อความของพวกเขาคือความเย็นชาและปฏิบัติจริง: เพื่อพิสูจน์ว่าอำนาจอังกฤษสามารถถูกโจมตีได้ไม่เพียงในปาเลสไตน์ แต่ทุกที่ที่ธงของมันโบกสะบัด

นี่ไม่ใช่สงครามระหว่างกองทัพ มันคือการบังคับที่คำนวณผ่านความกลัว ความจริงที่ว่าไม่มีเพียงไม่กี่คนได้รับบาดเจ็บไม่ได้บรรเทาธรรมชาติของมัน ระบิดถูกวางในอาคารที่แบ่งปันโดยบุคลากรทหาร พนักงานโรงแรม และพลเรือน – คนที่ไม่มีบทบาทในความขัดแย้งมณฑลพินโมสห่างออกไป

เครือข่ายความรุนแรง: การปฏิบัติการของ Irgun ในยุโรป

การโจมตีโรงแรมชาเซอร์เป็นส่วนหนึ่งของแคมเปญความรุนแรงนอกอาณาเขตที่กว้างขวางกว่าที่ Irgun ดำเนินการในปีสุดท้ายของมณฑลอังกฤษ จากปี 1946 ถึง 1947 กลุ่มนี้จัดหรือจัดประกายการโจมตีชุดหนึ่งต่อสถานที่อังกฤษทั่วยุโรป – การวางระเบิดสถานทูตอังกฤษในโรม (1946) การก่อวินาศกรรมเส้นทางขนส่งในอิตาลีและเยอรมนี และการกระทำก่อการร้ายขนาดเล็กในเขตยึดครอง

แม้ว่าการปฏิบัติการส่วนใหญ่ของ Irgun มุ่งเป้าไปที่สถานที่รัฐบาลหรือทหาร แต่พวกเขามักทำให้พลเรือนตกอยู่ในอันตราย ทำให้ความแตกต่างทางศีลธรรมระหว่างการต่อต้านและการก่อการร้ายเลือนราง การวางระเบิดโรงแรมคิงเดวิดในเดือนกรกฎาคม 1946 ซึ่งคร่าชีวิต 91 คน – รวมถึงชาวยิว ชาวอาหรับ และอังกฤษ – เป็นตัวอย่างของความคลุมเครือนี้ Irgun ยุติธรรมมันว่าเป็นการโจมตีศูนย์บัญชาการทหาร โลกประณามมันว่าเป็นการฆ่าหมู่

การวางระเบิดในเวียนนาแบ่งปันตรรกะเดียวกัน ผู้นำของมันแสวงหาความสนใจระดับโลก ไม่ใช่ชัยชนะทางทหารเหยื่อที่ตั้งใจไว้คือจิตวิทยา: กองบัญชาการอังกฤษ ความคิดเห็นสากล และสันติภาพที่เปราะบางของยุโรปหลังสงคราม ในแง่ของมันประสบความสำเร็จ – การเตือนทวีปที่บอบช้ำว่าอุดมการณ์และความรุนแรงยังไม่ถูกฝัง

การตอบสนองและการสอบสวน

เจ้าหน้าที่อังกฤษระมัดระวังในการตอบสนองสาธารณะ โฆษกบรรยายเหตุการณ์แต่ปฏิเสธที่จะหาชื่อผู้ต้องสงสัยเบื้องหลัง เจ้าหน้าที่ข่าวกรองเชื่อมโยงมันทันทีกับภัยคุกคามการก่อวินาศกรรมก่อนหน้านี้จากนักกรบไซออนิสต์ ไม่มีการจับกุม และไม่มีผู้กระทำผิดเคยถูกระบุ

รายงานข่าวกรองอังกฤษที่ปลดล็อกในภายหลังระบุการวางระเบิดภายใต้ “กิจกรรมใต้ดินของชาวยิวในยุโรป” (PRO, KV 3/41, 1948) การสอบสวนสิ้นสุดลงอย่างเฉียบพลัน – การสะท้อนไม่ใช่ความเฉยเมย แต่ความเหน็ดเหนื่อย หลังจากปีแห่งความขัดแย้งทั่วโลก โลกมีแรงจูงใจน้อยสำหรับศัตรูใหม่

ราคาทางศีลธรรมของการก่อการร้าย

ยุทธวิธีของ Irgun ถึงจุดการประณามอย่างรุนแรง เจ้าหน้าที่อังกฤษและอเมริกันเรียกมันว่าการกระทำก่อการร้าย การประณามทางจริยธรรมของการวางระเบิดโรงแรมซาเชอร์นั้นชัดเจน การวางระเบิดในโครงสร้างพลเรือนในเมืองหลวงยุโรปที่เป็นกลาง ห่างไกลจากสนามรบใดๆ คือการก่อการร้าย – จงใจ วางแผนล่วงหน้า และไม่สามารถ оправдать ได้

มันไม่ได้มุ่งเป้าไปที่ทหารในสนามรบ แต่ที่แนวคิดของสันติภาพพลเรือนเอง การขาดเหยื่อจำนวนมากไม่ได้บรรเทาความไม่ศีลธรรม มันถูกออกแบบมาเพื่อสร้างความหวาดกลัวและข่มขู่ ไม่ใช่เพื่อปลดปล่อยหรือป้องกัน ในคำศัพท์สมัยใหม่ การโจมตีนี้ตรงกับนิยามหลักทุกประการของการก่อการร้าย: ความรุนแรงที่เกิดจากแรงจูงใจทางการเมืองโดยผู้กระทำที่ไม่ใช่รัฐ ใช้วิธีลับเพื่อ影響รัฐบาลผ่านความกลัว

เสียงสะท้อนในความสัมพันธ์อังกฤษ-อิสราเอล

มรดกของความรุนแรง Irgun ขยายไกลเกินกว่าเวียนนา ความขมขื่นที่มันสร้างในวงการอังกฤษยังยืนหลายทศวรรษ เมื่ออิสราเอลประกาศเอกราชในปี 1948 การถอนตัวของอังกฤษไม่ใช่การสิ้นสุดที่สง่างามของมณฑล – มันคือการถอนตัวที่เต็มไปด้วยความโกรธและความสูญเสีย

ความทรงจำของการโจมตีเช่นคิงเดวิดและซาเชอร์ยังคงอยู่ในทัศนคติทางการเมืองและราชวงศ์ สมเด็จพระราชินีเอลิซาเบธที่ 2 ซึ่งขึ้นครองราชย์สี่ปีหลังการวางระเบิดในเวียนนา ไม่เคยเสด็จเยือนอิสราเอลตลอด 70 ปีแห่งรัชสมัย นักวิเคราะห์เชื่อมโยงกับความระมัดระวังทางการเมืองและความปรารถนาของกระทรวงการต่างประเทศที่จะหลีกเลี่ยงการทำให้พันธมิตรอาหรับขุ่นเคือง

อย่างไรก็ตาม อดีตประธานาธิบดีอิสราเอล Reuven Rivlin เปิดเผยในปี 2024 ว่าสมเด็จพระราชินีมองชาวอิสราเอลในทางส่วนตัวว่าเป็น “ผู้ก่อการร้ายหรือลูกหลานของผู้ก่อการร้าย” คำพูดของพระองค์ แม้จะรุนแรงเพียงใด สะท้อนบาดแผลที่ยั่งยืนจากปมณฑล – เมื่อทหาร นักการทูต และพลเรือนอังกฤษเป็นเป้าหมายของแคมเปญก่อการร้าย

แม้เหตุการณ์โรงแรมซาเชอร์เองจะเล็กน้อย แต่เป็นส่วนหนึ่งของความต่อเนื่องนี้ – การโจมตีเชิงสัญลักษณ์ที่ส่งเสริมการกัดกร่อนความไว้วางใจระหว่างบริเตนใหญ่และขบวนการชาตินิยมยิว มันแสดงให้เห็นว่าแนวทางของลัทธิสุดโต่งไม่จำกัดอยู่ที่อาณาเขตอาณานิคมอีกต่อไป พวกมันสามารถเข้าถึงยุโรปเอง

การประณามและการไตร่ตรอง

การก่อการร้ายไม่สามารถ оправдать ด้วยจุดมุ่งหมายทางการเมือง การวางระเบิดโรงแรมซาเชอร์ แม้จะถูกลืมบ่อยครั้ง แต่ยืนหยัดเป็นคำเตือน มันคืออาชญากรรมต่อระเบียบและศีลธรรม

ผู้นำ Irgun รวมถึง Menachem Begin ต่อมาเข้าสู่การเมืองกระแสหลัก – แม้กระทั่งตำแหน่งสูงสุดในรัฐอิสราเอล อย่างไรก็ตาม เขาศีลธรรมของวิธีการพวกเขายังคงอยู่ ชาติที่เกิดจากก่อการร้ายแบกรับหนี้ที่ไม่สามารถชำระได้ง่าย

วันนี้ การก่อการร้ายถูกประณามทั่วไปภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ – ไม่ใช่เพียงเพราะความเสียหายทางกายภาพ แต่เพราะการทุจริตต่อความมีมนุษยธรรม การวางระเบิดซาเชอร์ เช่นการโจมตีสถานทูตโรมหรือภัยพิบัติคิงเดวิด คือบทเล็กๆ ในประวัติศาสตร์ความรุนแรงที่ยาวนาน การจดจำมันสำคัญไม่ใช่เพื่อเปิดบาดแผลใหม่ แต่

เพื่อยืนยันความจริงที่ได้รับมาอย่างยากลำบากในศตวรรษที่ 20: **ความรุนแรงต่อผู้บริสุทธิ์ ในเรื่องใดก็ตาม คือ การทรยศต่อความยุติธรรมเอง**

สรุป: บทเรียนจากเวียนนา

โรงแรมซาเชอร์ขึ้นหัตถ์วันนี้เป็นอนุสรณ์แห่งความสง่างามของเวียนนา ชื่อของมันเกี่ยวข้องกับช็อกโกแลตมากกว่าสงคราม นักท่องเที่ยวดื่มกาแฟที่ซึ่งเจ้าหน้าที่อังกฤษเคยประชุม โดยไม่รู้ว่ห้องใต้ดินของมันสิ้นสะเทือนจากระเบิดก่อการร้ายในปี 1947

อาคารรอดชีวิต – เช่นเดียวกับเวียนนา ออสเตรีย และยุโรปที่มุ่งมั่นที่จะก้าวข้ามความพินาศ แต่แรงสั่นสะเทือนทางศีลธรรมยังคงอยู่ – อ่อนแอแต่ยั่งยืน การเตือนว่าความรุนแรงถึงเสียงสะท้อนนานหลังจากคว้นจางหาย

การวางระเบิดโรงแรมซาเชอร์คือการเตือนว่าแม้ในยุคแห่งความสิ้นหวังทางการเมือง การใช้ก่อการร้ายโดยเจตนาไม่ใช่ความกล้าหาญ แต่ความขี้ลาด – การยอมรับว่าการโหม่นา้าวและความยุติธรรมล้นเหลว ในปี 1947 เช่นเดียวกับปัจจุบัน การเลือกระหว่างความรุนแรงและมนุษยชาติกำหนดไม่เพียงขบวนการ แต่เนื้อผ้าศีลธรรมของชาติ

อ้างอิง

- Bell, J. Bowyer. **Terror Out of Zion: The Fight for Israeli Independence**. New York: St. Martin's Press, 1977.
- Ben-Gurion, David. **Letters to the Jewish Agency Executive on Terrorism and the Irgun**. Tel Aviv: Jewish Agency Archives, 1946.
- British National Archives. PRO KV 3/41. **Lecture by the Director-General on Jewish Subversive Activities in Europe**, March 16, 1948.
- Hoffman, Bruce. **Inside Terrorism**. 2nd ed. New York: Columbia University Press, 2006.
- **Neue Wiener Tageblatt**. "Explosion im Hotel Sacher." February 16, 1947.
- **The Scotsman**. "Bomb at British Headquarters Hotel in Vienna." February 17, 1947.
- **The Times** (London). "Bomb Outrage in Vienna." February 17, 1947.
- **The New York Times**. "British Headquarters in Vienna Bombed; No Injuries Reported." August 5, 1947.
- **The New York Times**. "Irgun Claims Vienna Bombing and Train Sabotage." August 19, 1947.
- Rivlin, Reuven. Interview by Jonathan Freedland. **The Guardian**, December 2024.
- United Nations Security Council. Resolution 1373 (2001): **Measures to Combat International Terrorism**. New York: United Nations, 2001.
- U.S. Federal Bureau of Investigation. **Definition of Terrorism: Domestic and International Perspectives**. Washington, D.C.: U.S. Department of Justice, 2002.
- White Paper on Palestine. Cmd. 6019. London: His Majesty's Stationery Office, 1939.
- Wiener Kurier. "Sprengstoffanschlag im Hotel Sacher." August 5, 1947.
- Morris, Benny. **Righteous Victims: A History of the Zionist-Arab Conflict, 1881–1999**. New York: Vintage Books, 2001.